

Alergarea care ne stă înaintea

Evrei 12.1-3: De aceea și noi, având un nor așa de mare de martori care ne înconjoară, dând la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară așa de ușor, să alergăm cu răbdare în alergarea care ne stă înaintea, privind ținta la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu. Gândiți-vă bine dar la Cel care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine, ca să nu obosiți, descurajându-vă în sufletele voastre.

După ce apostolul ne-a prezentat în capitolul 11 din Epistola către Evrei un nor atât de mare de martori care, oricât de slabi ar fi fost în sine, au dus la bun sfârșit alergarea cu stăruință credincioasă, el ne îndeamnă să alergăm și noi cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Oricât de mult acești credincioși, ai căror ochi erau ațintiți asupra Celui nevăzut ca și cum L-ar fi văzut, ne *încurajează* să perseverăm în alergare, *puterea de a persevera* o primim doar atunci când privirea credinței noastre se odihnește asupra lui *Isus*, care a dus alergarea la bun sfârșit fără greș și S-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu.

Aici, ca și în întreaga Epistolă către Evrei, găsim adesea Numele Domnului singur, fără niciun adaos. Când găsim Numele fără niciun titlu, atunci umanitatea Sa ne apare în mod deosebit înaintea ochilor. Isus este Numele pe care Domnul L-a primit ca Om, cu care a fost numit aici pe pământ și sub care a fost cunoscut. De opt ori găsim în Epistola către Evrei Numele Său fără titlu. (Evrei 2.9; 3.1; 6.20; 7.22; 10.19; 12.2; 12.24; 13.12) Astfel de pasaje ne indică umanitatea Domnului, pe care este important să o luăm în considerare atunci când privim preamărita Sa Persoană.

Calea vieții noastre de credință este comparată în mod repetat în Scriptură cu o alergare. O alergare necesită devotament, perseverență, hotărâre, o inimă întreagă. Dacă drumul credinței noastre este comparat în Scriptură cu o alergare, totuși nu *în sensul* că *numai unul* dintre mulți ar putea ajunge la țintă. Toți o pot atinge, și răsplata îi așteaptă pe toți, și nimeni nu trebuie să rămână cu mâna goală. Sfârșitul cursei este gloria, iar ținta este Hristos. Și nu numai că Hristos este ținta noastră, El este și *forța motrice* a alergării, pentru că inima noastră Îi aparține.

Este ca în zilele lui David. Când el a fost respins și depozat de tronul său de către propriul fiu, Absalom, cei credincioși împăratului și-au pus viața în joc pentru el. Când DOMNUL [Iehova] i-a făcut dreptate lui David și i-a dat victoria asupra răzvrătiților, doi bărbați care luptaseră în bătălie au alergat la David pentru a-i aduce vestea victoriei. Amândoi alergau spre un țel, și totuși era o mare diferență în alergarea lor; unul nu ne este numit pe nume, era un cușit, celălalt era Ahimaaț, fiul lui Țadoc. Cușitul a pornit în alergare pentru că fusese ales și însărcinat cu aceasta. Celălalt, Ahimaaț, a alergat pentru că inima lui îl împingea spre David. El îi mai dăduse o dată o veste lui David împreună cu altcineva (2. Samuel 17.15-22), îi transmisese lui David un mesaj, și anume mesajul trist despre trădarea lui de către fiul său Absalom, iar acum, când DOMNUL îi făcuse dreptate lui David, inima lui ardea să alerge spre el ca martor al victoriei sale și să-l întâmpine cu vestea cea bună. Astfel, ambii bărbați alergau spre același țel, unul alerga conform misiunii, așa cum i se prescrisese, celălalt alerga cu inima plină de ardoare. Ahimaaț a depășit greutățile și neplăcerile alergării de dragul bucuriei care îl aștepta, aceea de a sta înaintea lui David ca martor al victoriei sale. Poate că etiopianul a pornit

mai devreme la alergare și avea un avans, dar nu a putut să-l depășească pe omul care alerga cu inima plină de dragoste. Să alergăm și noi cu o astfel de dăruire în această alergare, ca să nu fim depășiți! Ochii Lui ne văd. El ne citește inima. El știe dacă alergăm pe pista de alergare din dragoste pentru El sau dacă alergăm doar pentru că aceasta este calea care ne-a fost trasată.

Pavel a uitat tot ce era în urmă și s-a întins spre ceea ce era înaintea. Privind spre țintă, el a alergat spre premiul chemării de sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus (Filipeni 3.14). El nu a alergat spre ceva necunoscut, nu s-a luptat ca unul care lovește în aer; dar adesea este nevoie să ne disciplinăm trupul și să-l ținem în supunere (1 Corinteni 9.26,27). Suntem noi gata, asemenea norului de martori, să renunțăm la toate bunurile și, ca Moise, să considerăm ocară lui Hristos o bogăție mai mare decât comorile Egiptului, având ochii ațintiți spre răsplătire?

Pasajul nostru din Scriptură ne îndeamnă să lepădăm orice greutate și păcatul care ne înfășoară așa de ușor. Alergarea este prea serioasă și premiul prea prețios ca să mai luăm cu noi greutăți. Prin „*greutăți*” nu trebuie să înțelegem munca grea și îndatoririle vieții; greutățile nu sunt lucruri pe care Dumnezeu ni le-a dat să le facem; greutățile sunt lucruri pe care le-am luat *noi înșine* asupra noastră și care ne sunt piedici în urmărirea țelului ceresc. Astfel de greutăți pot *să nu fie în sine ceva rău*, dar ne opresc în alergarea și în urmărirea țelului ceresc. La fel cum nimeni nu își ia un rucsac pe umeri într-o alergare pământescă, la fel nici noi nu putem lua poveri asupra noastră dacă dorim să atingem ținta, adică să ajungem la Hristos și să devenim asemenea chipului Său. Și cât de multe sunt greutățile pe care copiii lui Dumnezeu și le-au asumat adesea! Pot deveni greutăți pentru noi: sportul, politica, arta, muzica, fotografia, colecțiile etc., precum și rangurile și demnitățile; toate lucruri care în sine nu sunt rele, dar care, atunci când ne acaparează inima, ne rețin și ne împiedică în urmărirea celui mai mare și mai glorios dintre toate țelurile.

Și nu doar orice greutate, ci și *păcatul* care ne înfășoară așa de ușor trebuie dat la o parte. Greutățile și păcatele merg adesea mână în mână. Scriptura vorbește aici despre „păcatul care ne înfășoară așa de ușor”. Cine dintre noi nu a experimentat deja cât de ușor ne poate înfășura păcatul și ne poate face incapabili de a alerga?! Ce bine că o mână domnește peste noi, care ne ține, și că avem un Mijlocitor la Tatăl! Și fericite de noi, dacă prin intervenția Sa suntem conduși spre pocăință și judecată de sine și eliberați de legăturile păcatului! Cât de solemn este cuvântul Domnului când ne spune, referitor la lucrurile care ne sunt o capcană: „Dacă ochiul tău cel drept te face să te poticnești, scoate-l și aruncă-l de la tine.” Și chiar dacă ar fi mâna dreaptă (adică cea mai importantă), Domnul cere hotărâre și judecată de sine: „Taie-o și arunc-o de la tine” (Matei 5.29,30). Mutilarea poate să ne pară o mare pierdere, dar, în realitate, este doar un câștig.

„Să lepădăm și noi...”, spune apostolul cu privire la „norul de martori”. Și câte au lepădat acești martori credincioși! Și ei erau oameni cu sentimente la fel ca ale noastre. Dacă ai avea o greutate, nu ai vrea cu plăcere să o lași la o parte? De ce le este atât de greu unor copii ai lui Dumnezeu să renunțe la greutăți și chiar la păcate? Nu este oare pentru că astfel de greutăți nu sunt deloc *resimțite ca o povară*, ci dimpotrivă, sunt *prețuite*? Unii ar putea simți uneori greutatea lor ca pe un obstacol în alergarea lor, dar sunt atât de legați de ea și de ținuți de ea precum peștele de cârligul de pescuit. Fie ca Domnul să ne dea harul ca toate lucrurile care ne sunt un *obstacol* în alergare, să nu mai fie o plăcere, ci să fie privite ca o povară insuportabilă!

Privește la Isus, El a parcurs alergarea credinței de la început până la sfârșit, nu a ținut seama de rușine și, pentru bucuria care-L aștepta, a îndurat crucea. Și nu este oare o bucurie *înaintea noastră*? Ce fel de bucurie a fost aceea care l-a umplut sufletul atât de mult, încât a îndurat

Golgota pentru ea? Ascultă răspunsul Lui: „Este *desfătarea* Mea, Dumnezeu Meu, să fac plăcerea Ta” (Psalmul 40.8). Chiar dacă într-o măsură mică — nu am gustat oare și noi ceva din această desfătare și plăcere în inima noastră, atunci când am făcut plăcerea Lui?

El a ajuns la țintă, El stă deja la dreapta lui Dumnezeu; noi suntem încă pe pista de alergare, dar în curând vom ajunge și noi ținta și vom fi acolo sus, unde El a intrat deja pentru noi ca Înainte-mergător. În El vedem și avem deja împlinirea tuturor promisiunilor. Faptul că El este acolo este la fel de bine ca și cum noi am fi deja acolo, pentru că suntem o parte din El. În credință ne bucurăm de aceasta și trecem prin această lume a rușinii, a suferințelor și a opoziției, și pentru ca să nu obosim și să nu ne epuizăm, suntem îndemnați încă o dată să-L privim pe Cel care a îndurat o împotrivire așa de mare din partea păcătoșilor. Și dacă El, Cel Sfânt și Drept, a trebuit să îndure o împotrivire așa de mare, cu cât mai mult vom întâlni noi împotrivire! Ei se mirau de cuvintele de har care ieșeau din gura Lui, dar mândria lor nu putea suporta ca El să fie Învățătorul lor, și în contradicția inimilor lor au spus: „Nu este Acesta Fiul lui Iosif?” Și, plini de furie, au vrut să-L arunce în prăpastie de pe sprânceana muntelui (Luca 4.14-30). Când a vindecat un sărman posedat, un orb și un mut, atunci I s-au opus și au spus că are pe Beelzebul (Matei 12.24). Și când S-a îngrijit de vameși și de păcătoși și a mâncat cu ei, atunci ei I s-au împotrivit și L-au numit mâncăcios și băutor de vin (Matei 11.19). Și când a vindecat pe bolnavul care aștepta vindecarea de 38 de ani la iazul Betesda, atunci ei I s-au împotrivit și L-au numit un om care încalcă Sabatul (Ioan 5.18; 9.16). Și totuși, când L-au prins și L-au luat captiv și El le-a mărturisit că Îl vor vedea venind pe norii cerului, atunci L-au contrazis și L-au acuzat de blasfemie (Matei 26.64,65). Da, să-L privim pe Cel care a îndurat de la păcătoși o așa mare împotrivire față de Sine, ca să nu obosim și să nu ne descurajăm în sufletele noastre!

Titlul original: *Der vor uns liegende Wettlauf!*

Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 49-53, Vol. 18, Anul 1933.